

4 ישראלים

הועמדו השבוע

למישפט בלונדון

על חטיפת השדר

הניגרי. אילנה

אלון מספרת על

ההווי של

ה"אולד ביילי"

ה קינאה אכלה אותי. ישבתי ביציצהקהל, בבית-המישפט אולד-ביילי בלונדון, וצפיתי במישפט פטרצ'ה. חשכתי כל הזמן מדוע בארץ שבה המשפט מבוסס על אותם היסודות, נראים המישפטים כליכך אחרת. מדוע באנגליה עורכיהדין אינם מבודדים זמן על שאלות מיותרות, מדוע השופטים באנגליה כליכך סבלניים, וכיצד יתכן שאפילו הנאשמים מתניגים יפה.

כמו בכל פעם שאני באנגליה, הלכתי גם הפעם לבית-המישפט הפילילי, בתיקווה לראות מישפט מעניין. הגעתי לבניין היפה בשעה עשר בדיוק, מייד עם פתיחת הדלתות. עברתי בכמה אולמות, אך לא מצאתי שום דבר מעניין. פקיד-עזר סימפטי היפנה אותי לבסוף לאולם מס' 4, שבו התנהל מישפט-רצח.

מאותו רגע התנהל הכל כמו סרט טלוויזיה מרתק. ישבתי ביציצהקהל, הנמצא בקומה שמעל לאולם-המישפט



באנגליה

אפריל 1984. שכן גילה את הזקן שוכב מחוסרי-הכרה על ריצפת ביתו. בבית החולים התברר כי הוא נמצא במצב זה כבר יותר מיממה. כל המאמצים להצילו עלו בתוהו. הוא נפטר מהמכות שקיבל, אשר שברו את צלעותיו וגרמו לו שיטפידים פנימיים. חוקר-המישטה הציג לפני בית-המישפט אלבום תמונות ציכועניות,

זהה אחרת!

והמוכר בדיוק את התאים בתיאטרונים ישנים. השופט לבש גלימת ארגמן וחבש פיאה מתולתלת. מולו, על הספסל הראשון, ישבו הסניגור והי קטיגור, שניהם לובשי גלימות וחובשי קפלים לבנים. מאחוריהם ישבו עורכי-הדין המישפטיים, הנקראים באנגליה סוליטיטרים, אשר להם אסור לטעון לפני בית-המישפט והם משמשים רק כמקשרים בין הלקוח ועורך-הדין הכי, הבאריטר, הוכאי להופיע לפני בית-המישפט.

בשורה האחרונה, ליד הקיר, ישבו שני הנאשמים ברצח ולידם שני שוטרים. למרות שלא היו כבולים באזיקים היו שני הנאשמים שקטים ומנומסים ולא הוציאו הגה מפייהם.

כצר האולם, בתוך תא מרווח, ישבו 12 המושבעים. הם היוו חתך אופייני של האוכלוסייה: צעירים וזקנים, גברים ונשים, אלגנטיים ומרושלים. תריסר אנשים המייצגים את השכל הישר של ההמון.

סימנים מחרידים

כ אשר נכנסתי לאולם עמר על דוכן-העדים הפאתולוג המישפטי, תי, שהסביר את נסיבות-המוות ואת מהות החבלות שנגרמו לקורבן. אפילו מהיציצה יכולתי לראות היטב את התמרינות הצביעניות הגדולות, שהוצגו לפני כל הצדדים למישפט.

הווי

יש על מה לדבר

כ תליאביב סיכמו חוקרי האגרו והילגריה 30 שנות-מחקר, הודיעו כי התינוק הישראלי הממוצע משמיע את מילותיו הראשונות והפשוטות (אבא, אוטו) בדרך כלל בגיל שנה; בגיל שנתיים כבר שולט ב-250 מילה; בגיל שלוש — ב-900; בגיל ארבע — ב-1,500 ובגיל חמש — ב-2,000.

ומה עם חיסון

נגד מיטעני-צד

כ הרובלבנון סקר קצידי-המטה לענייני חקלאות את שנת עבודתו האחרונה במקום, דיווח כי ב-1984 חיסנו רופאים וטרינאריים ישראלים, שהסתייעו במירפאה ניידת של צה"ל, 56 אלף ראשי-צאן ו-4,000 ראשי בקר נגד מחלת הפה והטלפיים, וגם 1,000 כלבים נגד כלבת.

על חם

כ טירת-הברמל ערכו שוטרים חיפוש בביתו של ארם, גילו בתנור-אפיה שהיה מוצב במירפסת הרירה אקרה טעון ורימוני-רסס.

ולא בראשון לאפריל

כ ירושלים נתקבל במערכת היר מון גרוסלם פוסט, המקפיד לתת בראש העיתון שלושה תאריכי הופעה — לפי הלוח הנוצרי, הלוח היהודי והלוח המוסלמי — מיכתב מקורא מעבר לים שהיה ממוען לגרוסלם פוסט, רחוב ט"ז בכסלו תשמ"ה, מיקוד 17 לרביע אלי-אוול 1405.

כוח רבילאומי

כ אילת עצרה המישטרה ימאי של אניית-משא ישראלית, אחר שגיר דע לה כי בעת חיפוש בתאו של אותו מלח, כאשר האונייה עגנה בנמל אוסטרלי, התגלתה כמות גדולה של חשיש. שהוברח במקורו מלבנון.

סדר ונקיון

כ ירושלים גילה האחראי לאפסני אות הכנסת, כי כמחשניה מצויים, בין השאר, 12 פטישי יו"ר עשויים מעץ-יות; 32 מטאטאים; 30 דליים וחמישה שואבי-אבק.

ואף על-פיכך

נוע תנוע

כ תליאביב הניע יבוא-רכב את דעתו, כי אין מקום להיכהל מהגורות האחרונות על הענף, כי בשנת 1913 היתה מצויה בארץ מכונית אחת בלבד, בשנת 1922 היו בארץ כבר 400 מכוניות, ובשנת 1934 אפילו 8,000.

טול קורה

מבין עיניך

כ לונדון גילה היומון טיימס. כי חברת-התעופה נתיבי-אוויר בריטיים כיסתה במידבקה את המילה ישראל שהופיעה בפירסום של מלונות שרתון בירושלים ובתליאביב בחוברת המחולקת לנוסעים במטוסי-החברה, כיקש לדעת אם החברה גם מצנורת כל קשר לבריטניה בפירסומיה לטיסות לאיי-פאוקלאנדר.

מעשה של חיות ולא של בני-אדם. היבטתי בהם בתיעוב וסלידה. במשך עדותו של הרופא לא הנידו שני הנאשמים עפעף. הם ישבו בשקט, הביטו בציפורניהם ונראו משועממים. האחד, שנראה כבן 19, היה גדול וחסון. פניו היו חסרות הבעה, והוא נראה מפגד במיקצת. על אצבעות ידיו היתה חקורקה בכתובתי-קעקע המילה "אהבה". הוא היה קטן-קומה ורוח, שערו ושפמו היו ג'ינג'ים.

עורכי-הדין חקרו את הרופא ביערי לות וזריזות כזו, שהוא סיים את עדותו תוך 20 דקות. עורכי-הדין ידעו בדיוק מה לשאול. הם לא צעקו על הרופא, לא העליבו אותו ולא הטילו ספק בכישרון ריו המיקצועיים.

העד הבא היה ראש צוות-החקירה שפיענח את הרצח, קצידי-מישטרה צ' עיר ונאה. מייד אחרי שהושבע על-ידי פקיד בית-המישפט, הוציא סיפרון קטן שבו היו רשומות כל פעולות הצוות. מפורטות על פי ימים ושעות. הוא ענה על כל שאלה בדיוקנות כאשר היה מעיין מדי פעם בסיפרון. הוא סיפר כי המיקרה קרה בחודש

בתמונות נראה הקורבן כשחצי גופו העליון עירום והחבלות ניכרות בו הרי טב. הוא היה אדם קשיש, ליד עינו הימית היה פנס כחול. אך הסימנים המחרידים ביותר היו אלה שעל חזהו. במרכז החזה נראו שני כתמים ענקיים, חבורות כחולות שנגרמו משטיחים, הכתמים היו מוארכים ונראו כמו סוליות של נעל.

התובע חקר את הער, והבהיר לבית-המישפט כי המנוח, שהיה בן 67, נחבל קשה בראשו ופניו ממכות חזקות. הכתמים האיומים על החזה נגרמו, לדיכרי הפאתולוג, מקפיצות של אדם על גופו של הקורבן. הרופא סיפר כי בחלק התחתון של הגוף מצא חבלות שנגרמו מבעיטות חזקות. לשאלות הסניגור ענה הרופא כי ייתכן שהמכה בראש נגרמה מחכטה בריצפה קשה, כמו ריצפת-בטון, אך הוא הוציא מכלל אפשרות כי החבלות בחזה נגרמו מבעיטות. הוא עמר על גירסתו כי אלה נגרמו מקפיצות של אדם.

כאשר שמעתי דברים אלה, לא יכולתי להימנע מלהביט על הנאשמים. ההתעללות בוקן חסרי-ישע נראתה לי